

Arrest

nr. 323 752 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 11 juni 2020, dient op 30 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud via videoconferentie in het gesloten centrum 127bis op 28 februari 2025.

1.3. Op 5 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die ter kennis wordt gebracht op 5 maart 2025 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u, [A.N.K.], de Algerijnse nationaliteit bezit en op 5 januari 2000 werd geboren in Boufarik, Blida.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 25 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Sloveense asielinstanties alsook dat dit verzoek niet werd behandeld omdat u Slovenië alweer had verlaten nog voor u hen daartoe de kans gaf. Aan de Dienst Vreemdelingen (DVZ) verklaarde u op 7 februari 2025 dat u zo'n vijf jaar eerder in België was aangekomen. Aldus zou u sedert 2020 in België verblijven. In hetzelfde interview verklaarde u aan de DVZ dat u in België ongeveer twee jaar eerder religieus huwde met [C.M.S.]. Zij zou afkomstig zijn uit Roemenië maar intussen zou zij misschien Belgisch staatsburger zijn.

Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u in België vanaf 2020 onderwerp bent van minstens tien processenverbaal in verband met illegaal verblijf en diefstal. Tussen 2021 en 2023 werd u minstens vier keer veroordeeld voor onder andere diefstal met geweld of bedreiging en wapenbezit. De straffen die u opgelegd kreeg varieerden van 12 tot 24 maanden gevangenisstraf, zij het soms met voorwaarden of uitstel. Tussen 2 oktober 2023 en 20 januari 2025 zat u opgesloten in de gevangenis van Haren. Tussen 29 november 2024 en 31 januari 2025 werd in totaal vier keer een poging ingepland om u naar Algerije te repatriëren. Dit gebeurde telkens zonder succes, onder ander omdat u zich tegen uw transfer verzette en omdat u uiteindelijk op 30 januari 2025 de vierde repatriëringspoging verhinderde door een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde aan de DVZ in het licht van uw verzoek om internationale bescherming de Algerijnse nationaliteit te bezitten, dat u [A.N.K.] heet en op 5 januari 2004 geboren bent in de Algerijnse stad Annaba. U verklaarde samen met een vriend ([A.]) en wel op zijn vraag iets – u denkt dat het om drugs ging – te hebben gestolen. De personen van wie jullie hadden gestolen wilden dat wat gestolen was terug en vroegen veel geld. Als jullie niet zouden betalen zouden jullie gedood worden. Om die reden zou u Algerije op veertienjarige leeftijd samen met [A.] hebben verlaten.

Uw wijzigingen aan uw identiteit werden door de DVZ geweigerd omdat deze informatie strijdig was met uw identificatie door de autoriteiten van uw land van herkomst. Daarnaast had u trouwens reeds meermaals afwijkende geboortedata, en zelfs een andere nationaliteit (Marokko) opgegeven.

Op 28 februari 2025 kreeg u de kans vanuit uw verblijfplaats in het gesloten centrum 127bis per videoverbinding gehoord te worden door een Protection Officer van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dit in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U weigerde evenwel gehoord te worden zonder aanwezigheid van uw advocaat, wilde niet gehoord worden bijgestaan door de tolk die voorzien was, en bleef het gehoor onderbreken. Uiteindelijk weigerde u het gehoor verder te zetten. U werd ervan op de hoogte gebracht dat er een gebrek aan medewerking geregistreerd zou worden en dat dit tot een negatieve beslissing zou kunnen leiden maar volhardde.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

In de behandeling van uw dossier is om volgende redenen een versnelde procedure gerechtvaardigd: het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, of het feit dat u onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde; het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst,

zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend; het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst, Algerije.

Vooreerst blijkt uit uw administratief dossier dat u reeds sedert 2020 in België bent (DVZ, verklaring DVZ, p. 13, vraag 33 & PV 11/06/2020 inclusief Fiche "Mineur Étranger Non Accompagné) en sindsdien herhaaldelijk in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten. Bij uw contacten met de Belgische autoriteiten kon worden vastgesteld dat u op verschillende momenten verschillende namen, geboortedata en zelfs nationaliteiten hebt opgegeven aan de verschillende (asiel)autoriteiten in België (samengevat in DVZ, "Rapport DID / 27.10.2023"). In de plaats van zo snel mogelijk de bescherming van België in te roepen, wat mag worden verwacht indien u daar nood zou aan hebben, begaf u zich in het criminele milieu en werd u in België minstens vier keer veroordeeld voor verschillende criminele feiten zoals diefstal met geweld of bedreiging en wapenbezit. De straffen die u opgelegd kreeg varieerden van 12 tot 24 maanden gevangenisstraf, zij het soms met voorwaarden of uitstel. Tussen 2 oktober 2023 en 20 januari 2025 zat u opgesloten in de gevangenis van Haren (zie administratief dossier). Zelfs ondanks uw crimineel gedrag en uw pogingen om de Belgische autoriteiten te misleiden werd u meermaals de kans geboden om kenbaar te maken dat u een nood had aan internationale bescherming. Tijdens uw interview in de gevangenis van Haren verklaarde u evenwel geen gevaar te lopen in Algerije (INTERVIEW du 26.10.2023 à la prison de Haren). In het kader van verschillende proces-verbalen werd samen met u ook een fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ingevuld. Op minstens twee daarvan (deze horen bij PV 11/06/2020 en PV 16/07/2020) verklaarde u dat uw motief om naar België te komen het bezoeken van een vriend was. In het kader van de procesverbalen van 14 juli 2021, 18 januari 2022 en 19 november 2020 verklaarde u in diezelfde vragenlijst tot drie maal toe louter om economische redenen of om werk te vinden naar België te zijn gekomen. Op geen enkel moment gaf u aan dat u een nood aan internationale bescherming had. Toen u uiteindelijk zou worden gerepatriëerd naar Algerije verzette u zich meermaals tegen deze repatriëring. Bij uw op 6 december 2024 geplande repatriëring verzette u zich tegen uw transfer (annulatie van de repatriëring, 6/12/2024) en uw repatriëring van 20 januari 2025 moest worden gestaakt omdat u van boord werd geweerd omwille van uw verzet (Verslag niet vertrek 20 januari 2025). Toch diende u geen verzoek om internationale bescherming in. Pas op 30 januari 2025 – bijna vijf jaar na uw binnenkomst en ter gelegenheid van uw vierde repatriëringspoging – diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw **flagrant laattijdig verzoek** om internationale bescherming stemt geenszins overeen met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming en is een sterke aanwijzing dat deze nood niet bestaat. Tijdens het invullen van de verklaring DVZ gevraagd waarom u in België een verzoek om internationale bescherming indiende stelde u trouwens zelf dat dit was om vrijgelaten te worden uit uw opsluiting, wat er nogmaals op wijst dat uw verzoek niet gebeurde omwille van het bestaan van een nood aan internationale bescherming maar enkel om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen (Verklaring DVZ, 7 februari 2025, p. 11, punt 28).

Voorts moet een manifest gebrek aan medewerking worden vastgesteld ten aanzien van verschillende de Belgische (asiel)autoriteiten.

Wat betreft uw asielprocedure weigerde u uw oproepingsbrief – deze riep u op om op 28 februari 2025 door een Protection Officer gehoord te worden via een videoverbinding – te ondertekenen (Oproeping Persoonlijk Onderhoud – Videoconferentie 25/02/2025). Het persoonlijk onderhoud in kwestie diende dan weer door uw weigering om mee te werken afgebroken te worden. U verklaarde meermaals het interview niet te willen voortzetten als uw advocaat niet aanwezig kon zijn en als de tolk niet gewisseld werd met een andere tolk, zonder dat u daar een gegronde reden wilde voor geven (CGVS, punt 29, 31, 42 en 50-51). Bovendien getuigde uw houding evenmin van een oprechte wil om mee te werken. U begon tijdens het onderhoud meermaals te bellen, u onderbrak verschillende keren de vertalingen van de tolk of de vragen van Protection Officer en u toonde een algemeen gebrek aan respect om uiteindelijk te stellen dat u het gehoor niet wilde verderzetten (CGVS, punt 10, 13, 22, 24, 26, 34, 36, 43-44, 46-47).

Wat uw verzuchtingen over de tolk betreft dient te worden opgemerkt dat u zelf de kans hebt gekregen te beslissen in welke taal u zelf wilde communiceren (DVZ, verklaring betreffende procedure, p. 1, vraag 2). Er werd dan ook een tolk Arabisch (Algerije) voorzien. U gaf doorheen uw persoonlijk onderhoud geen afdoende verklaring waarom het met de voorziene tolk niet zou lukken. Dat het persoonlijk onderhoud, waarin u uiteindelijk op geen enkel moment wilde ingaan op inhoudelijke aspecten van uw verzoek, uiteindelijk veertig minuten duurde en u klaarblijkelijk alle vragen goed genoeg begreep om erop te antwoorden alsook het feit dat de tolk zelf in haar professionele hoedanigheid aangaf dat jullie elkaar begrepen (CGVS, punt 6-7) doet

uitschijnen dat er geen communicatieprobleem was. Een ander gegrond probleem haalde u niet aan. Dat u vroeg waar de (vrouwelijke) tolk vandaan komt (CGVS, punt 4), dat u stelde dat u haar "niet wilde" (CGVS, punt 32) en dat u haar naam vroeg (CGVS, punt 52) is bovendien ongepast. Uw pertinente weigering om het gehoor verder te zetten met dezelfde tolk, ondanks herhaaldelijke pogingen om u duidelijk te maken dat u geen keuzerecht heeft inzake de tolk en dat uw weigering om verder te gaan zal aanzien worden als gebrek aan medewerking wat een negatieve impact kan hebben op uw zaak, kan niet anders dan aanzien worden als een weigering tot medewerking aan de asielprocedure.

Hetzelfde geldt wat betreft uw weigering om het gehoor verder te zetten zonder de aanwezigheid van uw advocaat. Zonder dat daartoe enige verplichting bestaat in hoofde van het CGVS werd u aanvankelijk toegestaan uw advocaat te bellen (CGVS, punt 1-2). Daarna herhaalde u meermaals niet verder te willen zonder uw advocaat. Ook al werd u meermaals uitgelegd dat het aanwezig zijn van uw advocaat geen voorwaarde is waarmee het doorgaan van het persoonlijk onderhoud staat of valt. De aanwezigheid van uw advocaat tijdens uw persoonlijk onderhoud is trouwens uw eigen verantwoordelijkheid, niet die van het CGVS.

Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud uitgelegd dat een gebrek aan medewerking kan leiden tot een weigeringsbeslissing. Bovendien kreeg u meerdere kansen om toch over te gaan tot medewerking. Zo mocht u uw advocaat bellen en werd aanvankelijk getolereerd dat u dat ook zonder toestemming deed. Er werd u ook gevraagd wat er mis was met de tolk (CGVS, punt 32). Toch hebt u ondanks deze tegemoetkomingen geweigerd om verder te gaan.

Een verzoeker van internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. Uw gedrag tijdens het persoonlijk onderhoud geeft blijkt van een totaal gebrek aan medewerking en een desinteresse in de asielprocedure, en doet afbreuk aan de ernst van uw verzoek om internationale bescherming, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Uit bovenstaande elementen dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet kan worden aangenomen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a), b), c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat er niet onderzocht werd of er een vrees of gevaar bestaat om terug te keren naar Algerije. Hij licht toe dat zijn handelingen niet grondig onderzocht werden nu het geen gewone droom is om

het thuisland te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een onbekend land. Hij meent dat ieder verder onderzoek aan het licht zou brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Hij meent dat er enkel rekening gehouden werd met futiele details uit zijn relaas om dit als ongeloofwaardig te beoordelen. Hij merkt nog op dat de motivering beperkt is tot het zinnetje dat hij niet aannemelijk maakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of dat hij het risico loopt op het lijden van ernstige schade.

In een tweede middel en ondergeschikt, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/2, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a), b), c) en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker besluit dat de huidige toestand grondig geanalyseerd moet worden en dat hij uiteraard zelf geen bescherming kon krijgen bij de lokale autoriteiten. Er werd volgens hem geen rekening gehouden met alle relevante elementen en aspecten van zijn concrete situatie.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Ten eerste is verzoekers gedrag onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Algerije omdat (a) hij reeds sedert 2020 in België is en sindsdien herhaaldelijk in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten; (b) hij doorheen verschillende interviews heeft verklaard dat hij geen gevaar loopt in Algerije en dat hij naar België is gekomen om een vriend te bezoeken en om hier werk te vinden; (c) hij zich meermaals verzet heeft tegen een repatriëringspoging en dan uiteindelijk pas op 30 januari 2025 en ter gelegenheid van zijn vierde repatriëringspoging een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;
- ii) Ten tweede wordt een manifest gebrek aan medewerking vastgesteld ten aanzien van de Belgische asielinstanties omdat (a) hij weigerde zijn oproepingsbrief voor het verhoor via videoverbinding te ondertekenen; (b) het persoonlijk onderhoud diende afgebroken te worden en zijn verzuchtingen over de vrouwelijke tolk en het gebrek aan advocaat geen verantwoording bieden voor dat gebrek aan medewerking.

4.3.2. Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier, waardoor zij integraal overeind blijven. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om voormelde motieven en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en een eventuele vervolgingsvrees te omschrijven, toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Het verzoekschrift mist iedere vorm van concretisering en laat de motieven in de bestreden beslissing in zijn geheel onbesproken.

Verzoeker brengt ook geen concrete elementen aan die in zijn hoofde de nood aan internationale bescherming zouden rechtvaardigen. Het algemene betoog desbetreffend in het verzoekschrift wijzigt hieraan immers niets.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht en dat een verder onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat er wel een reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming, beperkt hij zich tot algemene beweringen en overtuigt hij aldus niet. De commissaris-generaal heeft wel degelijk op basis van het geheel van zijn verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier een individuele beoordeling gemaakt en op basis daarvan op terechte wijze geoordeeld dat er in zijn hoofde geen nood is aan internationale bescherming. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek doch brengt geen concrete elementen bij die hierover anders kunnen doen denken.

De stelling dat er bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen om het relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd, wordt door verzoeker niet concreet toegelicht noch uitgewerkt. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee geen rekening werd gehouden of die niet afdoende werden onderzocht.

De enkele bewering dat hij geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken is gelet op wat voorafgaat niet ernstig. Verzoeker toont zijn nood aan internationale bescherming niet aan, waardoor de vraag naar de mogelijkheid tot nationale bescherming niet aan de orde is.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin aannemelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Verzoeker toont niet aan dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.6. Een schending van de overige beginselen van behoorlijk bestuur kan evenmin worden aangenomen, nu verzoeker dit niet concretiseert en zich beperkt tot algemeenheden, zonder in te gaan op de stukken die zich in het administratief dossier bevinden en de inhoud van de bestreden beslissing.

4.7. Het gaat *in casu* niet om een verwijderingsmaatregel, waardoor een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet dienstig is.

4.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. FLORIO